

Sygn. akt II Ca 1096/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Kołbuc

Sędziowie: SSO Monika Kośka (spr.)

SSO Beata Piwko

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2014 r. sprawy

z wniosku W. Ż. (1), H. Ż.

z udziałem S. S. (1), E. M., K. M., K. J.

o rozgraniczenie

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 6 czerwca 2013 r. sygn. akt VII Ns 1182/07

postanawia: oddalić apelację.

II Ca 1096/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 IV 2013r Sąd Rejonowy w Kielcach rozgraniczył nieruchomość położoną w Z., oznaczoną jako działki nr (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)będącą współwłasnością W.i H.małżonków Ż.z nieruchomości położoną w Z., oznaczoną jako działki nr (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach prowadzi księgę wieczystą nr (...)będącą własnością S. S. (1)oraz z nieruchomości położoną w Z., oznaczoną jako działka nr (...)dla której Sąd Rejonowy Kielcach prowadzi księgę wieczystą nr(...)będącą współwłasnością E.i K.małżonków M.i nieruchomości położoną w Z., oznaczoną jako działka nr (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach prowadzi księgę wieczystą nr (...)będącą własnością K. J., według linii ciągłej koloru czerwonego, oznaczonej punktami(...)na szkicu granicznym sporządzonym przez geodetę uprawnionego J. B. przyjętym do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w K.w dniu 20 grudnia 2007 roku za numerem (...)- (...)i stanowiącym integralną część postanowienia, orzekł o kosztach sądowych i kosztach postępowania, ustalając, co następuje:

Nieruchomość położona w Z., oznaczona jako działki nr (...)i (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowi współwłasność W.i H.małżonków Ż.na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej.

Nieruchomość położona w Z., oznaczona jako działka nr (...)i (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach prowadzi księgę wieczystą nr(...), stanowi własność S. S. (1).

Nieruchomość położona w Z., oznaczona jako działka nr (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach prowadzi księgę wieczystą nr (...)stanowi współwłasność E.i K.małżonków M.na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej.

Nieruchomość położona w Z., oznaczona jako działka nr (...)dla której Sąd Rejonowy w Kielcach prowadzi księgę wieczystą nr(...) stanowi własność K. J..

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 1962 roku wydanym w sprawie Ns 852/61 Sąd Powiatowy w K.dokonał działu spadku po M. W., w ten sposób, że część osady rolnej, zapisanej w tabeli nadawczej wsi B.pod nr(...)Jusytuowanej na planie sporządzonym przez mierniczego Z. Z.w 1960 roku i oznaczonej działami(...)podzielił w sposób następujący: część nieruchomości oznaczonej na tym planie numerami działek (...)przyznał i zasądził na wyłączną własność W. Ż. (2), część nieruchomości oznaczonej na planie numerami działek (...)przyznał i zasądził na wyłączną własność J. K., część nieruchomości oznaczonej na planie numerami działek (...) przyznał i zasądził na wyłączną własność S. S. (2).

W latach 1966-1968 złożono operat ewidencyjny dla wsi K., w którym to obrębie znalazły się nieruchomości oznaczone jako działki nr (...). Ewidencję gruntów założono na podstawie pomiaru bezpośredniego, opartego o osnowę pomiarową, dotychczasowe działki nr (...) otrzymały odpowiednio numery (...)i (...)przy czym odmiennie od wcześniej ustalonego stanu prawnego przedstawiono granicę, która została ujawniona jako linia prosta, łącząca punkty pomierzone przy drodze przez wieś i przy granicy z gruntami Lasów Państwowych, bez uwzględnienia na potrzeby ewidencji stanu ustalonego w 1962r.

Aktem własności ziemi z dnia 6 czerwca 1977 roku (...)stwierdzono, że S. S. (1)syn S.stał się z mocy samego prawa właścicielem nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów wsi K.nr (...) (odpowiednik późniejszej działki nr(...)o pow. 0,78 ha. Następnie aktem własności ziemi z dnia 19 grudnia 1977r (...)stwierdzono, że S. S. (1)stał się z mocy samego prawa właścicielem nieruchomości, oznaczonej w ewidencji gruntów wsi S.nr (...)o pow.0,09 ha.

Aktem własności ziemi z dnia 30 grudnia 1974 roku (...)stwierdzono, że W.i H.małżonkowie Ż.stali się z mocy samego prawa współwłaścicielami – na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej – nieruchomości, położonej we wsi B., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) (obecnie nr (...)o pow.0,35 ha.

Na podstawie projektu podziału nieruchomości, sporządzonego przez geodetę uprawnionego R. N., przyjętego do państwowego zasobu geodezyjnego kartograficznego Starostwa Powiatowego w K.w dniu 15 października 2002 roku za numerem (...) - (...), działka nr (...)została podzielona na działki nr (...)

Aktem notarialnym z dnia 8 listopada 2002 roku, sporządzonym przed notariuszem P. S.Repertorium(...) (...)S. S. (1)darował na rzecz E.i K.małżonków M.działkę oznaczoną nr (...)na rzecz K.i M.małżonków J.działkę oznaczoną nr (...)Aktem notarialnym z dnia 2 lipca 2007 roku zawartym przed notariuszem P. S.Repertorium(...) (...), doszło do podziału majątku wspólnego K. J.i M. J., w wyniku którego działka nr (...)przypadła na wyłączną własność K. J..

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2005 roku sygn.. akt VII Ns 303/04 Sąd Rejonowy Kielcach oddalił wniosek W.i H.małż. Ż.o zasiedzenie działek nr (...)

Postanowieniem z dnia 16 września 2008 roku Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie II Ca 415/08 odrzucił skargę W. i H. małż. Ż. o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie zakończonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 19 lipca 2006 roku sygn. akt II Ca 474/06.

Wyrokiem z dnia 31 grudnia 2007 roku sygn.. akt VII C 260/04 Sąd Rejonowy w Kielcach nakazał W. Ż. (3), aby wydał S. S. (1)działki nr (...)i (...)K. M.działkę nr (...)K. J.działkę nr(...)przedstawione na mapie sporządzonej przez geodetę uprawnionego J. B.z dnia 20 sierpnia 2003 roku, wpisanej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w K.w dniu 28 sierpnia 2003 roku za numerem (...) - (...), załączonej do

sprawy VII Ns 303/04, stanowiącej integralną część orzeczenia. Orzeczenie w tym przedmiocie podlegało wykonaniu w postępowaniu egzekucyjnym o sygn.. KM 1027/08 przez Komornika przy Sądzie Rejonowym w Kielcach M. B..

Granica według stanu prawnego między nieruchomością położoną w Z., oznaczoną jako działka nr (...) będącą współwłasnością W.i H.małżonków Ź.a nieruchomością położoną w Z., oznaczoną jako działka nr (...)i (...) będącą własnością S. S. (1) oraz nieruchomością położoną w Z., oznaczoną jako działka nr (...) będącą współwłasnością E.i K.małżonków M.i nieruchomością położoną w Z., oznaczoną jako działka nr (...), będącą własnością K. J.przebiega według linii ciągłej koloru czerwonego, oznaczonej punktami (...) na szkicu granicznym sporządzonym przez geodetę uprawnionego J. B. przyjętym do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w K.za numerem (...) - (...).

Biorąc pod uwagę, że istotą sprawy było ustalenie przebiegu granicy między spornymi nieruchomościami według stanu na dzień 4 listopada 1971 roku, dowód z zeznań świadków na wskazane okoliczności z natury rzeczy wiąże się z nieznaczną wartością, a to z uwagi na wpływ czasu, tym bardziej zaś w sytuacji, w której nie znajduje ów materiał dowodowy potwierdzenia w innych materialnych dowodach, jak np. dokumenty, czy też jeśliby zważyć na wiek przesłuchiwanych świadków. Także i w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie doprowadziły dowody natury osobowej ze wskazanych przyczyn do odmiennego ustalenia przebiegu granicy na wskazaną datę aniżeli granica ewidencyjna z uwagi na ich nikłą – w ocenie Sądu – wartość dowodową. Co się zaś tyczy zeznań samych stron, to nie bez znaczenia dla oceny wartości dowodowej ich zeznań jest okoliczność, że są one osobiście zainteresowane rozstrzygnięciu sprawy, co również przekłada się na ocenę wskazanych dowodów.

Przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy w zakresie przebiegu granicy prawnej między rozgraniczonymi nieruchomościami Sąd oparł się na opinii biegłego geodety P. D., który w opracowanej na potrzeby sprawy opinii wskazał, że granice użytkowania, wyznaczone ze zdjęć lotniczych z 1969 i 1977 roku w żadnym punkcie nie odchyliły się od granicy ewidencyjnej więcej niż wynosi wartość dopuszczalnego błędu jej wyznaczenia, jak wskazał biegły na rozprawie, najbardziej miarodajne są przy tym zdjęcia z 1969 r., jako że są najbliższe dacie 4.11.1971 r., po wtóre zaś, wykonane zostały w najlepszej dokładności ze wszystkich wykonywanych zdjęć. Zdjęcia z 1969 r. mają przy tym dwukrotnie lepszą skalę w porównaniu ze zdjęciami z 1977 r.

Stan posiadania według zdjęć z 1969 r. mieści się zatem w granicach błędu od granicy ewidencyjnej.

Stan posiadania przedmiotu rozgraniczenia w dniu 4 listopada 1971 roku, będący podstawą wydania aktów własności ziemi, jest stanem prawnym w rozumieniu przepisu art. 153kc.

Mając na uwadze okoliczność, że tytuły własności stron oparte są o ustawę z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych należało w pierwszym rzędzie ustalić, jak przebiegała granica pomiędzy rozgraniczonymi nieruchomościami w dniu 4 listopada 1971 roku i przyjąć, że stosownie do pierwszego z kryteriów wymienionych w art. 153 k.c. stanowiłaby ona linię rozgraniczenia pomiędzy działkami, oczywiście o tyle, o ile w tymże stanie prawnym nie zaszłyby po dniu 4 listopada 1971 roku żadne zmiany.

Stan posiadania na datę 4 listopada 1971 roku odzwierciedlają granice ewidencyjne, uwidocznione przez geodetę J. B., stanowiące także podstawę oznaczeń w księgach wieczystych urządzonych dla spornych nieruchomości. Zasadnym jest przeto przyjęcie, że strony dysponują tytułami własności dla spornych działek ujawnionymi w księgach wieczystych, a wywodzącymi się z aktów własności ziemi. Wynikający zatem z podziału nieruchomości na parcele stan sprzed daty 4 listopada 1971 roku, nie mógł mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd ma przy tym na uwadze, że uregulowanie własności gospodarstw rolnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 października 1971 r. polegające na poświadczeniu nabycia z mocy prawa własności nieruchomości, dokonywane przez organy administracyjne, nie obejmowało ustalenia spornych granic podlegających uwłaszczeniu nieruchomości. Sąd, dokonując rozgraniczenia może samodzielnie ustalić obszar i granice działek, bez konieczności zmiany decyzji w postępowaniu administracyjnym. Decydujące znaczenie ma tu bowiem to, że nabycie własności następowało z mocy prawa, w takich granicach, w jakich działki znajdowały się w posiadaniu rolnika w dniu wejścia w życie ustawy uwłaszczeniowej. Konsekwentnie,

ustaliwszy ten stan posiadania, który jednocześnie wyznaczał zakres nabytego prawa własności Sąd może uznać go za stan prawny nieruchomości stanowiący podstawę rozgraniczenia, stosownie do art. 153 kc.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika jednakże, aby przebieg granicy w dniu 4 listopada 1971 r. był inny aniżeli wynikający z ewidencji gruntów, przyjętej za podstawę wydania aktów własności ziemi, a przynajmniej okoliczności takie nie zostały przez zainteresowanych – według Sądu – udowodnione. Wskazać przy tym należy, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy brak jest także podstaw do stwierdzenia, jak już wyżej zostało zaznaczone, ażeby w którymkolwiek miejscu miała nastąpić zmiana stanu prawnego przebiegu spornej granicy przez zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu. W ocenie Sądu stanem prawnym, o którym mowa w art. 153 kc jest stan, wynikający z ewidencji gruntów, będący następnie podstawą wydania aktów własności ziemi, a nawiązujący do dokumentów geodezyjnych posiadających moc dowodową do ustalenia granic. Od tego bowiem czasu nie nastąpiły żadne szczególne okoliczności, które prowadziłyby do zmiany stanu prawnego.

W apelacji wnioskodawcy domagali się zmiany postanowienia poprzez uwzględnienie ich wniosku w całości i dokonanie rozgraniczenia pomiędzy wskazanymi nieruchomościami według linii ciągłej koloru niebieskiego na szkicu granicznym sporządzonym przez geodetę uprawnionego J. B.zaewidencjonowanym pod nr (...)dnia 20.12.2007r oraz nakazanie uczestnikom wydanie wnioskodawcom spornego pasa gruntów; ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Skarżący zarzucili:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 153 k.c. wskutek błędnej jego wykładni i niewłaściwego zastosowania poprzez przyjęcie, że stan prawny nieruchomości odzwierciedla ewidencja gruntów w sytuacji, kiedy przedmiotem rozgraniczenia są nieruchomości na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, w związku z czym rozgraniczenie winno zostać dokonane według stanu posiadania przedmiotu rozgraniczenia w dniu 4 listopada 1971 r, który jest stanem prawnym w rozumieniu tego przepisu;

b) naruszenie przepisu art. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych poprzez jego nie zastosowanie w zakresie w jakim Sąd nie uwzględnił faktu istnienia prawomocnego postanowienia o dziale spadku na mocy którego wnioskodawcy nabyli i objęli w posiadanie nieruchomość w granicach określonych kolorem niebieskim na szkicu granicznym sporządzonym przez geodetę uprawnionego J. B.zaewidencjonowanym pod nr (...)dnia 20.12.2007r

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 233 §1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny w sposób dowolny, bez odzwierciedlenia podstaw oceny dowodów uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, a to poprzez niczym nieuzasadnione przyjęcie, że dowody z zeznań świadków (oraz wnioskodawców) mają nikłą wartość dowodową i w rezultacie całkowite ich pominięcie przez Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego, a także poprzez dowolną ocenę opinii biegłych tj. bez uwzględnienia wszystkich wskazywanych przez nich okoliczności, w szczególności niezgodności pomiędzy granicą ewidencyjną a granicą prawną wynikającą ze stanu posiadania nadzień 4.11.1971 r.;

b) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez nie wyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił faktu, że przedmiotem badania w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości powinien być stan prawny tj. posiadania rozgraniczanych nieruchomości na dzień 4 listopada 1971 r., któremu to stanowi nie odpowiada granica ewidencyjna gruntów, a także dlaczego Sąd całkowicie pominął zeznania świadków na okoliczność stanu posiadania przez wnioskodawców rozgraniczanych nieruchomości i przebiegu granicy na dzień 4 listopada 1971 r, jak również dlaczego nie uwzględnił stanu prawnego przedmiotowych nieruchomości nadzień 4 listopada 1971 r. w oparciu o postanowienie Sądu Powiatowego w Kielcach o dział spadku i dołączone do niniejszego postępowania akta w tej sprawie Ns 156/55.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszym rzędzie należy podnieść, że wbrew zarzutom skarżących Sąd Rejonowy nie uznał, że linia ewidencyjna wyznacza granicę prawną, ale –po przeprowadzeniu postępowania dowodowego- ustalił stan posiadania na dzień 4 listopada 1971r, przyjmując, że ten stan wyznacza w okolicznościach sprawy granicę prawną, a odzwierciedla go aktualna linia ewidencyjna. Nie doszło zatem do zarzucanej obrazy przepisu art. 153kc.

Tytuł własności w postaci aktu własności ziemi wydanego w postępowaniu administracyjnym opartym o przepisy ustawy z 26 X 1971r o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych ma charakter pierwotny, oderwany od ewentualnego wcześniejszego stanu prawnego. Dlatego słusznie Sąd Rejonowy uznał, że stan prawny wynikający z postanowienia o dziale spadku po M. W. (Ns 852/61) nie ma w sprawie znaczenia, skoro następnie na te nieruchomości zostały wydane akty własności ziemi. Rozstrzygający zatem jest stan posiadania rozgraniczanych nieruchomości na dzień 4 XI 1971r (o ile w tak ustalonym stanie prawnym nie zaszły później zmiany). Chybiony jest więc zarzut naruszenia przepisu art. 1 ustawy z 26 X 1971r o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych.

W celu ustalenia stanu prawnego spornej granicy (stanu posiadania na 4 XI 1971r) Sąd Rejonowy przeprowadził obszernie postępowanie dowodowe, które jednak w znaczącej części było nie tylko zbędne, ale i niedopuszczalne.

Otóż wyrokiem z dnia 31 grudnia 2007 roku sygn. akt VII C 260/04 Sąd Rejonowy w Kielcach nakazał W. Ż. (3), aby wydał S. S. (1)działki nr (...)i(...)K. M.działkę nr(...)K. J.działkę nr (...), przedstawione na mapie sporządzonej przez geodetę uprawnionego J. B.z dnia 20 sierpnia 2003 roku, wpisanej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w K.w dniu 28 sierpnia 2003 roku za numerem (...) - (...). Działki objęte tym wyrokiem odpowiadają spornemu w niniejszej sprawie pasowi gruntu, co do którego wnioskodawcy podejmowali próby uzyskania tytułu własności w sprawach VII Ns 303/04 (II Ca 474/06) – o zasiedzenie i II Ca 415/08 o wznowienie postępowania w sprawie II Ca 474/06.

Zgodnie z przepisem art. 365kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 16 V 2013r IV CSK 624/12 co do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu.

W sytuacji, gdy zachodzi związenie prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami inny spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. A zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związenie orzeczeniem oznacza więc zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego.

W sprawie VII C 260/04 sąd prawomocnie uwzględnił powództwo uczestników skierowane przeciwko wnioskodawcom o wydanie przygranicznych pasów gruntu. Rozstrzygnięcie tamtej sprawy wymagało ustalenia tytułu własności spornych gruntów i przebiegu linii granicznej. Sąd w tamtej sprawie nakazał wnioskodawcom wydanie gruntu pozostającego w ich posiadaniu niezgodnie z przysługującym im tytułem własności- do linii granicy odpowiadającej linii ewidencyjnej (przedstawionej w niniejszej sprawie jako linia czerwona).

Jakkolwiek w tamtej sprawie sąd nie zamieścił w sentencji orzeczenia o rozgraniczeniu (na podstawie art. 36 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne), to jednak niewątpliwie tę kwestię badał, gdyż była ona kluczowa dla rozstrzygnięcia. Brak orzeczenia o rozgraniczeniu w sentencji wyroku w sprawie VII C 260/04 ma takie znaczenie, że sąd w sprawie niniejszej może wydać orzeczenie o rozgraniczeniu, jednak nie może przebiegu tej granicy ustalać inaczej, niż zrobił to prawomocnie sąd w sprawie VII C 260/04. Innymi słowy ustaleniem dotyczącym przebiegu spornej granicy dokonany w sprawie VII C 260/04 stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia powództwa o wydanie nieruchomości, sąd rozpoznający sprawę niniejszą jest związany i nie może dokonać odmiennych ustaleń, co sprawia niedopuszczalność prowadzenia w tej kwestii „własnego” postępowania dowodowego.

Skoro w sprawie VII C 260/04 sąd ustalił, że granica prawna między nieruchomościami wnioskodawców i uczestników przebiega w „linii czerwonej” (wynikającej z ewidencji gruntów), to w sprawie niniejszej sąd przyjmując za rozstrzygający stan posiadania na 4 XI 1971r musi przyjąć, że jest on tożsamy z granicą ewidencyjną, skoro po dniu 31 XII 2007r (data wydania wyroku w sprawie VII C 260/04) nie zaszła żadna zmiana tego stanu.

W tej sytuacji sąd I instancji w ogóle nie powinien był prowadzić postępowania dowodowego w celu dokonania własnych ustaleń dotyczących okresu poprzedzającego datę prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy VII C 260/04, skoro był związany przebiegiem spornej granicy ustalonym w sprawie o wydanie nieruchomości między tymi samymi stronami.

Stąd zarzuty obrazy prawa procesowego podniesione w apelacji nie mogą być uwzględnione, a szczegółowe odniesienie się do nich przez sąd odwoławczy jest zbędne.

Uznając, że zaskarżone postanowienie mimo częściowo błędnego uzasadnienia jest prawidłowe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw (art. 385kpc), dzieląc co do zasady ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego i przyjmując je za własne.

SSO. M. Kośka SSO T. Kołbuc SSO B. Piwko